

vidt Gammalgrass i konsentrert form. En saktmodig klassisk start som glir over i bluegrass som øser seg opp og blir stadig villere før karene avrunder med vende tilbake til utgangspunktet. Aller friskest låter trioene i Kvernbergs komposisjon «Oriental Hoedown», en klassisk «squaredance»-låt. Fiolinisten får også briljere i Carl Engels «Seashell», opprinnelig et stykke for fiolin og piano, her fremført med akkompagnement av bass og steelgitar.

AT STIAN CARSTENSEN er en multi-instrumentalist av sjelden kaliber er kjent nok. Her trakterer han da også både trekkspill, banjo, gitar og steelgitar. Men også de andre svinger seg, Kvernberg med bratsj, bassfiolin og hammond-orgel(!). Bassist Vågan tar seg av perkusjon og spiller keltisk harpe og klokkespill.

GAMMALGRASS leverer fantastiske konserter. Det handler ikke bare om overlegen musikalitet og lekenhet, de er også formidlere med en overlegen evne til å skape stemning og fange publikum. Klarer de så å overføre dette til cd-formatet? Både ja og nei. Nei fordi så livlig musikk med så mange humørfylte krumspring er enda mer fascinerende når en faktisk ser musikerne og samspillet dem i mellom. Ja, fordi nettopp det viltre samspillet mellom tre musikere med storartede ferdigheter er blitt svært så tett i løpet av fem års konsertvirksomhet. Det er også enkelt å høre at de har felles en yr glede over å formidle. Om musikken er aldri så «foreldet», er det likevel er salig fryd å lytte til den.

OLAV GORSETH

og Ola Kvernberg.

FOTO: ANDREAS ULVO

Dype røtter

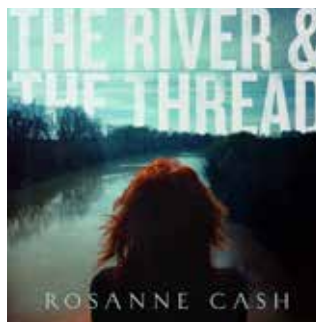
Malmfull tradisjonsmusikk som snubler litt under sin egen vekt.

Å VÆRE DATTER av selveste Johnny Cash har gjort at Rosanne Cash har måttet kjempe hardere enn countryartister flest: Familienavnet kunne sikret henne en platekontrakt alene, og med et knippe coveralbum i ny og ne kunne hun sikkert sikret seg økonomisk langt frem i tid. Men Cash har valgt å gå sin egen vei, noe som har resultert i både kommersiell og kunstnerisk opptur. På sitt 13. studioalbum siden debutten i 1978, har hun fått med seg det som må være tidenes stjernelag innen sjangeren, men verken Kris Kristofferson, Derek Trucks, Tony Joe White, John Prine eller Allison Moorer får stjele showet.

«The River & The Thread» er en fortelling om det moderne USAs fremvekst, og favner derfor naturligvis om såvel country og gospel som blues, rock og folk. Persongalleriet er troverdig; tekstene oppleves som hjertelige og direkte, men Cash har en såpass stram og elegant penn at figurene fremstår som tvers gjennom troverdige. At Cash har dype røtter i americana er det liten tvil om, men aldri har hun vært så kontant og autentisk som her. På sitt beste er

COUNTRY

Rosanne Cash

«The River & The Thread»
Blue Note/Universal

123456

«The River ...» et pulserende og livsbejænde menasjeri av amerikansk tradisjonsmusikk; rikt og variert, men albumet føles aldri oppstilt eller anstrengt.

På noen områder svikter albumet likevel. Vel har Cash en fargerik og kraftig stemme, men det er lite særpreg å spore. For det andre er arrangementene fryktelig forutsigbare, selv til tradisjonsmusikk å være. Endelig er produksjonen så mettet – så rund og klangfull – at godstemningen går nerven i næringen. Et solid album er det, men også et veldig, veldig trygt et.

PETER LØNNINGEN

Blomstrende samspill

En musikalsk og poetisk familiehistorie

I DET 20. ÅRHUNDRETS modernistiske musikkhistorie er den franske komponisten Olivier Messiaen først og fremst kjent for sine store klaververk og fargesprakende orkesterkomposisjoner. Men på verkleisten hans er det også en håndfull komposisjoner for sangstemme og klaver, blant annet samlingen «Poèmes pour Mi» – ni sanger for sopran, skrevet i 1936 og dedisert til hans hustru, fiolinisten og komponisten Claire Delbos som var gravid på dette tidspunktet. Sangene ble urfremført på en konsert i 1937 der det også var et verk av Delbos på programmet – «L'âme en bourgeon», en samling sanger til tekster av Messiaens mor, dikteren Cécile Sauvage. Delbos hadde valgt å tonesette åtte dikt som Sauvage skrev da hun i sin tid ventet Olivier.

Med platen «Pour Mi» har sopranen Liv Elise Nordskog og pianisten Signe Bakke så å si gjenskapt konsertprogrammet fra 1937. Platen – som i tillegg rommer tre korte sanger av Messiaen fra 1930 – dokumenterer et lite stykke, musikalsk og poetisk, familiehistorie. Og den fyller ut et hull i diskografien – det er, meg bekjent, første gang sangene til Delbos foreligger på plate. Nordskog og Bakke gir

KLASSISK

Liv Elise Nordskog og Signe Bakke

«Pour Mi»
Songs by Olivier Messiaen and
Claire Delbos
Lawo

123456

oss et fint innblikk i ekteparet Messiaens særegne musikalske univers og demonstrerer samtidig at dette glemte vokalverkene har annet og mer enn musikkhistorisk interesse. I Messiaen-sangene legger Bakke et koloristisk, funklende klaverakkompagnement under Nordskogs intense, bevegelige sopran. I Delbos-sangene blander Nordskog stemmen ned. Her er ingen frodige melodilinjeringer, bare et enkelt, messende og anropende uttrykk med Bakkes blomstrende klaverstemme som understøttende kommentar.

PETER LARSEN

Musikkansvarlig: **KJETIL KOPREN ULLEBØ**
kjetil.ullebo@bt.no

TORS DAGSDATE

Det blir et internasjonalt møte når vårens Playdate-program sparkes i gang på Landmark i morgen med Sutt og Henrik Koppen.

Playdate-konseptet fokuserer på ulike former for improvisert musikk – konserter der det meste kan skje. Sutt består av en dansk vokalist og en tyrker på elektronikk og trommer, her kan det bli både skrik og skrål. Bergensbaserte Henrik Koppen er på sin side student ved Kunsthøgskolen og skal fremføre en performance. Koppen jobber med ulike kunstformer som skulptur, video, performance og musikk. Senere i vår disker Playdate blant annet opp med et møte mellom de trommegale Crab is Crap og Ståle Storløkken (bildet), dronete elektronikk fra britiske Cam Deas og fransk bassimprovisasjon fra Joëlle Léandre.

Vi har tilbrakt to år i fengsel. Nå er vi fri, men vi gir ikke opp kampen mot fengsels-systemet

Bergensklare Nadia Tolokonnikova i Pussy Riot til BT

FRA PLATEARKIVET

Oliver Nelson
«The blues and the abstract truth»
Blue Note (1961)

Denne platen ble det store gjennombruddet for saksofonisten og komponisten Oliver Nelson (1932 - 1975). Med seg hadde han et stjernespekket ensemble, som foruten ham selv, bestod av Roy Haynes (trommer), Dennis Chambers (bass), Bill Evans (piano), Eric Dolphy (treblås), Freddie Hubbard (trompet). Som tittelen tilsier, var dette en utforskning av bluesens paletter, ispedd abstrakte elementer: tradisjonell call-and-response møter friske, ukonvensjonelle melodiløsninger. Babyskritt inn i avantgardens verden. Platen er proppfull av klassikere ført i pennen av Nelson, med åpningssporet «Stolen Moments» som kronen på verket. Her viser også Nelson hvilken særegen solist han kunne være, med en intens saksofonsolo som vibrerer langt inn i sjelen. Arrangementene på denne platen er lekne og presise, og når musikerne leverer solistiske prestasjoner som perler på en snor, er det bare nødt til å bli en klassiker.

STEPHAN MEIDELL